

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ȘTEFAN TRAIAN IANCU

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

1

m-au lăsat în văgăuna asta. fără curent, fără apă fierbinte, fără aragaz și fără suflet. mi-au zis că i se potrivește unui tânăr scriitor. le-am zis că atunci când lipsesc lucrurile esențiale e greu să te concentrezi.

oricum, am reușit să mă adaptez. bătrâna de sus se pișă o dată pe oră într-un lighean pe care îl lasă pe balcon până dă pe afară, apoi se chinuie jumătate de oră să arunce tot pișatul în curtea din spate. administratorul i-a spus de fiecare dată să renunțe la asta, dar e nebună cu acte-n regulă.

aici, cu mine, mai stă uneori un tip. îl cheamă Alex, unul dintre cele mai banale nume din întreaga lume. cumva, i se potrivește. nu face prea multe. îmi plătește niște bani, apoi eu mă car și îl las să fută curvele ieftine pe cearșafurile mele. iar când vine Alex cu vreo strâmbă, mă apucă râsul, iar el îmi dă o sticlă de vodcă și îmi face semn să plec. el n-a avut nicio iubită. ce-i drept, îmi spunea că atunci când stătea cu soră-sa simțea să se holbeze la buicile ei după duș. o făcea sfios. Altădată, mi-a povestit cum l-a prins când și-o freca la ea în cameră. inițial, l-a dat afară, apoi s-a gândit mai bine și i-a zis să rămână. el n-a rămas, iar uneori îmi povestește asta cu părere de rău. lucrează la o bancă nenorocită, e

Respectiv paznic, iar salariul lui de 7 milioane se duce pe curve. nu știu ce mănâncă. nu l-am văzut niciodată mâncând.

în seara asta nu se întâmplă nimic. țigara arde singură, berea nici nu mai există, așa că am hotărât să beau o cafea și să scriu niște rânduri. dacă încep să bat la mașină după 12 noaptea, baba de sus lovește cu lingura în țeava de apă până mă opresc. la un moment dat, mi-am zis, ce dracu, cât poate s-o țină așa, și nu m-am oprit nici eu. în seara aia au venit doi agenți de poliție și ne-au dat câte o amendă amândurora. desigur, eu am plătit-o. ea nu cred c-o s-o facă. din ce am înțeles are pe la 85 de ani și e văduvă de 30. cică soțul s-a împușcat în cap de ziua lui. ea stă pe balcon și îl așteaptă. uneori citește Flaubert și îmi spune că așa ar trebui să scriu și eu:

— uite, dementule, de ce nu scrii așa?

— nu știu, doamnă, cred că nu-mi vine.

— și ce-ți vine ție, măi băiatule?

— păi...altceva, poeme scurte.

— despre ce?

— despre tine.

iar atunci i se luminează fața, mă ia în brațe și mă lasă să plec. discuția asta se repetă de vreo două ori pe săptămână, dar ea nu-și amintește niciodată. cred că stă cu madame Bovary în brațe de când m-am mutat aici.

totuși, am observat că nu e o bătrână proastă, în ciuda memoriei. de fiecare dată când vin tipii de la FISC, ea se prefăce fie moartă, fie că are un atac cerebral, fie că abia a ieșit dintr-o operație grea. toate lucrurile astea, împreună

Respect pe **cu mirosul de pișat de care spuneam, face pe orice instituție să se ducă dracului.**

eu îi spuneam Emma, deși altul era numele ei. poate ceva nemțesc, de genul Gertrude.

2

Emma era întotdeauna atentă când venea tipul de la editură. de fiecare dată credea că am dat lovitura și că o să mă mut de acolo. sau cel puțin asta spera. înainte să mă mut eu, Emma stătea singură în clădire.

era un fel de bloc cu două etaje, iar la parter nu exista niciun apartament. cică pe vremuri era o sală de biliard cu bar și jocuri electronice, iar când au dat faliment, administratorul a curățat locul și a lăsat totul așa. partea proastă este că până acum două săptămâni nu aveam ușă. găseai boschetarii cum se fut între ei și trag din pungi chiar sub apartamentul tău. pe mine nu mă deranja. Emma, în schimb, a decis să ia măsuri. a umplut cinci sticle de cinci litri cu pișat și a întins totul fie pe podea, fie pe pereții parterului. firește, boschetarii n-au mai venit, exact ca și tipii de la curățenie. era de ajuns să faci un pas că te lovea duhoarea și aveai nevoie de mască de gaze.

până la urmă, Victor, administratorul, a somato-o pe Emma la niște cheltuieli, a pus-o să cumpere clor și soluții de curățat. Emma nu a vrut, a zis că nu așa se răsplătește

Respect p
o treabă bine făcută și că ar trebui încoronată că a scăpat clădirea de boschetari. Victor a amenințat-o cu poliția, iar în final Emma i-a dat bani să cumpere chestiile de curățat.

într-o dimineață cu mult, mult soare, mă trezesc cu bătăi în ușă. mă ridic, îmi pun halatul și mă uit pe vizor. era Victor, îmbrăcat cu o salopetă albă, cu ochelari și mască de chirurg. avea mânuși albastre și bătea neînterupt.

— da, omule, te aud, zic. cât e, 7 dimineața?

— hai, Stancule, lasă vrăjeala. știi de ce am venit.

— te-a trimis maică-ta după mine?

— s-o sugi! îmbracă-te, trebuie să curățăm parterul.

am făcut un pas în spate și am încercat să închid ușa. Victor o ținea cu piciorul.

— eu nu cobor acolo jos, omule, spun.

— bine, Stancule, să nu cobori. nu uita că n-ai plătit chiria de două luni. dacă nu faci rost de bani până miercuri, zbori.

— ei, știi că n-o să mă dai afară. cine dracului ar mai veni în cloaca asta de bunăvoie? mai ales cu Ana Pauker prin preajmă, zic și arăt spre etajul Emmei.

Victor zâmbea. știa că am dreptate. orice boschetar ar prefera gara față de cocina asta. pentru mine era cea mai bună variantă, nu ceream multe. doar liniște și un pat în regulă. chiria oricum era plătită de tipul de la editură. restanța de două luni era din cauză că nu mai scriam nimic în ultimul timp, iar înțelegerea era că atâta timp cât îi trimit lucruri, îmi trimite bani.

aveam o relație bună cu Victor.

Respect pentru — în regulă, Stancule, ai câștigat. te rog, ajută-mă să curăț mizeria nebunei.

— sigur, omule, ne vedem jos.

l-am auzit coborând, am închis ușa și am tras niște zdrențe pe mine. mi-am luat pachetul de țigări și o sticlă cu apă. când am ajuns în dreptul scărilor, m-a izbit mirosul.

— DOAMNE!!! Victor, a murit cineva acolo?

Victor nu mi-a răspuns. la dracu, mi-am zis, poate a murit chiar el. mirosul i-a venit de hac.

am ajuns la parter și m-a luat durerea de cap. Victor era în dreptul peretelui opus și arunca cu soluție prin jurul lui. instinctul mi-a spus să mă sprijin de alt perete. am făcut-o.

— să-mi bag pula!!! i-am atins pișatul!!!

Vic m-a auzit și a venit alergând spre mine. m-a tras deoparte și mi-a șoptit:

— Stancule, nebuna aude tot. vrei să te trezești cu plasmă și în dormitor? taci și ia asta, e masca lui frate-miu, e doctor. rezolvi tu la pereții ăștia doi și eu merg la ceilalți.

— o să plătească pentru asta, Victor, promit.

n-a mai zis nimic. am continuat să stropim și să frecăm pereții câteva ore. dacă inhalai mirosul soluțiilor ăloră te ustura gâtul, apoi începeau și nasul și ochii. aruncam cu clor pe pereți, frecam cu un burete, cu o perie, apoi mai aruncam încă o dată până părea în regulă.

frecam, frecam, frecam.

nenorocita de Emma, îmi spuneam. după ce că o suportă toată clădirea (eu și Vic), mai tre să facă și rahaturi d-astea.

strângeam din dinți și-l ascultam pe Victor. până la urmă avea dreptate. gândul că o faceam pentru el m-a ajutat să am mai mult spor.

după vreo trei ore totul era gata. puteai să mănânci de pe jos sau să lingi un perete. Emma nu cobora prea des, niciodată nu știam cum își făcea cumpărăturile. chiar când ne pregăteam să plecăm, Emma apare în capul scărilor cu mâinile în șolduri. era puternică, era în formă. parcă avea cu treizeci și nouă de ani mai puțin și fusese toată viața o sportivă de performanță.

— mări, derbedeilor, ați terminat! miroase a spital, vă place așa?

ne-am uitat unul la celălalt.

— încetează Emma, îi zice Victor, doar nu mai face asta niciodată.

— să nu vă mai salvez viețile? bine atunci, data viitoare o să las criminalii la voi în camere, nenorociților!

s-a întors și a plecat.

am dat palma cu Vic și ne-am retras fiecare în camera lui. m-am dus direct în baie, am pornit dușul și apa abia se simțea caldă, dar mă descurcam eu. am căutat apoi ceva de mâncare și n-am găsit decât ceva ouă. începeam să-mi fac griji.

3

nu eram cine știe ce scriitor. ba chiar mai mult mă mințeam că totul era în regulă și o să găsec drumul, la un moment dat. doar că drumul meu parcă era undeva în munți și nu voia să mi se arate.

scriam poeme fără rime, iar poezii cu rimă destul de rar. scriam povestiri scurte despre degenerați și nebuni, haiku fără respectarea silabelor și două încercări jalnice de roman.

obișnuiam să trimit uneori la diferite edituri. niciodată nu-mi răspundeau, nici măcar nu-mi spuneau să mă las. tot ce-mi doream era o opinie din partea unora care cică se pricep, care să-mi spună „coaie, nu ești bun”. și probabil aș fi încetat și m-aș fi angajat la ziare. ori eu am tot trimis, de obicei în fiecare vineri. stăteam la coadă la poștă și le trimiteam. uneori cu recomandare, să primesc confirmare de primire. într-adevăr, primeam. dar aici se oprea totul. uneori scriam numărul de telefon pe o hârtie pe care o puneam în interiorul plicului. niciodată nu m-au sunat; până într-o zi când m-am întâlnit cu tipul ăsta la bistroul din colț. nu eram Hemingway și nu-mi făceam veacul prin bistrouri, dar poate că le frecventam uneori ajuta. cel puțin de data asta.

Respect p Andy, barmanul, mă cunoștea. amândoi eram la fel de ratați, doar că el făcea ceva productiv. era la a treia căsătorie și avea câte o fată din fiecare. la dracu! avea ceva. și-a înșelat fiecare soție cu următoarea, iar pe următoarea cu precedentă. nici el nu știa ce face exact.

— lasă, Stancule, măcar respirăm, spunea.

asta era vorba lui. o zicea de obicei la începutul conversației și la finalul ei, ori dacă era ceva serios o spunea de mai multe ori. avea pe la 50 de ani și se simțea din ce în ce mai rău. mustața îi albise și părul aproape nu mai era, dar întotdeauna avea grijă la bărbierit, la gulerul cămășii și la tăiatul unghiilor.

în prezent dormea în bistrou. nu era al lui, dar se înțelesese cu patronul să-l lase acolo contra cost. nicio soție nu-l mai primea acasă.

— și...cum merge? mă întreba.

— dă-mi o bere. păi, la naiba, merge destul de prost.

pe Andy nu-l mira nimic.

— mda, zice, nu știu. mai scrii?

— cică da, e greu ca dracu. nu scriu mult, dar nici nu mă opresc de tot.

— o să meargă la un moment dat, puștiule. măcar respirăm.

— ție cum îți merge?

îl bufnește râsul și dă pe gât un shot de vodcă. eu îmi beam berea în continuare.

— dorm în debaraua din spate de două săptămâni, iar nenorocitul de Raul îmi ia juma de salariu pentru asta. cu

Respect pe cealaltă jumate tre să satisfac 3 familii, pentru Dumnezeu.

Îți vine să crezi? Întrebă și mai dă un shot de vodkă. Cică sunt o influență negativă și distructivă asupra fetițelor mele, așa zic futuții ăia de avocați. unul dintre ei se chinuie să obțină un futut de ordin de restricție.

— ce dracu-i aia, Andy?

— știi tu, puștiule, rahat d-ăla care nu mă lasă să mă apropiu de copil sau de nevastă.

— mda. și despre care nevastă e vorba?

— să dea dracu dacă știi, zice și izbucnim amândoi în râs.

mi-a spus că revine și s-a dus să-i servească și pe ceilalți. mă uitam în jur și toți păreau ratați. vedeam un tip cu burta până la genunchi, chel și cu o sticlă de Jack pe masă. în altă parte vedeam o doamnă pe la 35 cu o blană pe umeri și un cocktail scump. părea că are bani, deși era la fel de ratată ca și noi.

un cuplu de adolescenți stătea într-un colț, beau cafea și mâncau fursecuri. ei păreau cei mai în regulă. își făceau poze, iar tipul îi săruta mâna tipei întruna. ea râdea și nu se sătura. avea un zâmbet minunat. ți-aș scrie ceva, fato, dacă ai fi a mea, îmi spuneam, apoi scuturam capul și mă trezeam la realitate. totuși, îi invidiam.

Andy se întoarce și-mi mai aduce o bere. o beau în timp ce continuam discuția până îmi vine să mă piș. traversez bistroul și ajung la toaletă, mă pun la primul pișoar și eliberez lichidul. în momentul ăla iese dintr-o cabină un tip la costum cu ceas elvețian scump și strălucitor. îl scoate atent înainte să se spele pe mâini și îl pune pe marginea chiuvelei. eu îmi văd de treabă până ne intersectăm privirile.

— nici una, îi răspund.

— ești genul care fură ceasuri?

— nu, ce dracu, am și eu unul.

îi întind mâna stângă în timp ce cu dreapta controlam fântana.

— ah, e automatic, tot elvețian. mie-mi plac astea noi.

— astea noi sunt de căcat, i-am replicat. au baterii și te țin 30 de ani.

— și...nu e bine?

— nu, ce naiba, un ceas tre să se strice periodic. îl duci la ceasornicar, te împrietenești cu el, îți face mereu reduceri, te atașezi de ceas și nu-l mai dai altcuiva niciodată. e ca o mașină sau ca o verișoară.

îmi închid șlițul și o iau prin spatele tipului care se spăla de zor pe mâini. îmi iau la revedere și revin la locul meu. nu l-am mai auzit să spună nimic.

bistroul începea să se golească, Andy era din ce în ce mai ușurat. îl compăttimeam de fiecare dată.

— auzi, Andy, dar dacă te întâlnești cumva cu fetele fără să știe mamele nu poți să le spui că ești OK?

— nu. vezi tu, dacă fac asta și află avocații or să spună că am făcut-o pe ascuns ca să le influențez.

— un căcat, zic.

— mda.

am continuat berea și el a mai dat niște shot-uri de vodcă.

Cuprins

1	...7	32	...210
2	...9	33	...211
3	...13	34	...215
4	...20	35	...221
5	...24	36	...221
6	...27	37	...225
7	...32	38	...229
8	...38	39	...233
9	...45	40	...236
10	...46	41	...242
11	...54	42	...243
12	...63	43	...245
13	...75	44	...249
14	...76	45	...257
15	...82	46	...258
16	...93	47	...264
17	...101	48	...268
18	...107	49	...273
19	...113	50	...274
20	...117	51	...292
21	...126	52	...295
22	...132	53	...301
23	...151	54	...305
24	...154	55	...306
25	...158	56	...309
26	...165	57	...317
27	...171	58	...329
28	...175	59	...335
29	...180	60	...348
30	...191	61	...351
31	...201		